04.05 B I i den fælles toldtarif, men er et »Tilberedt næringsmiddel«, der henhører under tariffens position 21.07 G I a 1.

Mertens de Wilmars O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. maj 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 22. MARTS 1979 [1]

Høje Ret.

Denne sag er indbragt for Domstolen ved en anmodning om en præjudiciel afgørelse fra College van Beroep voor het Bedrijfsleven, der i det følgende vil blive omtalt som »den forelæggende ret«.

Appellanterne i hovedsagen er et amerikansk selskab, Henningsen Food Inc., med hjemsted i Nebraska, og et nederlandsk selskab, Van den Burg Eierprodukten BV, med hjemsted i Waalwijk i Nederlandene. De fører appelsagen i deres egenskab af bestyrende interessenter i et nederlandsk firma ved navn Henningsen Van den Burg, der driver virksomhed i Waalwijk. De vil blive omtalt under fællesbetegnelsen »Henningsen«.

De indstævnte Produktschap voor Pluimvee en Eieren, i det følgende omtalt som »de indstævnte«, er et organ, hvis funktioner omfatter anvendelsen i Nederlandene af Fællesskabets lovgivning om monetære udligningsbeløb vedrørende produkter, der er omfattet af den fælles markedsordning for æg.

De af ordningen omfattede produkter er i Rådets forordning (EØF) nr. 2771/75 angivet som den fælles toldtarifs position 04.05 A I, »Æg af fjerkræ . . ., med skal, friske eller konserverede« og position 04.05 B I, »Æg uden skal samt æggeblommer, spiselige, friske, tørrede eller på anden måde konserverede, også sødede«. Beskrivelsen svarer nøje til

1 — Oversat fra engelsk.

ordlyden af positionerne 04.05 A I og 04.05 B I som angivet i selve den fælles toldtarif.

Henningsen fremstiller i Nederlandene visse produkter, der eksporteres til Det forenede Kongerige under varebetegnelserne »Hentex 76« og »Hentex 10«, hvis hovedbestanddel er pulver af hele hønseæg. I forelæggelsesdommen er retten gået ud fra, at der ikke er forskel på sammensætningen i Hentex 76 og Hentex 10. I dommen angives sammensætningen at være:

52 % pulver af hele hønseæg
25 % soyamel
22 % glucosesirup
1 % salt og lecitin.

Under den mundtlige forhandling oplyste Henningsen's advokat, at der her var tale om sammensætningen i Hentex 76 og at Hentex 10 havde en anden sammensætning, nemlig:

74 % pulver af hele hønseæg
25 % glucosesirup
1 % salt.

Ved behandlingen af en præjudiciel anmodning i medfør af EØF-traktatens artikel 177 må Domstolen imidlertid med hensyn til sådanne fakta henholde sig til de omstændigheder, som den nationale ret har lagt til grund. Især kan Domstolen ikke fravige disse på grundlag af en blot mundtlig erklæring fra en advokat.

Ifølge de omstændigheder, som den forelæggende ret har lagt til grund i sin dom af 9. juni 1978, havde Henningsen i de sidste ca. 2 år inden dommen fulgt den praksis at angive Hentex-produkterne som eksport af »pulver af hele hønseæg« og i denne forbindelse tarifere dem under position 04.05 B I i den fælles toldtarif. Denne tarifering godkendte de indstævnte indtil det britiske toldvæsen, så vidt ses i slutningen af 1977, bestred tariferingen. Efter en undersøgelse af varerne, foretaget af British Government Chemist, bestemte det britiske toldvæsen, at varerne skulle tariferes under den fælles toldtarifs position 21.07, der omfatter »Tilberedte næringsmidler, ikke andetsteds tariferet«. Den relevante underposition var ifølge toldvæsenet F I (a), der ved ændringen af den fælles toldtarif ved Rådets forordning (EØF) nr. 2500/77 af 7. november 1977 fik betegnelsen G I (a).

Der er her den vigtige forskel, at mens varer under position 04.05 B I er omfattet af reglerne om monetære udligningsbeløb, gælder dette ikke for varer under position 21.07.

Som det vil være bekendt medfører Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 med (gentagne) senere ændringer, at en medlemsstat med en opskrevet valuta, såsom Nederlandene, yder monetært udligning ved udførsel, mens en medlemsstat med en nedskrevet valuta, såsom Det forenede Kongerige, yder udligningsbeløbene ved indførsel. Dette betyder, at varer, der udføres fra Nederlandene, forudsat der er tale om varer omfattet af de monetære udligningsbeløb, både giver ret til »nederlandske« udligningsbeløb ved udførselen fra Nederlandene og »britiske« udligningsbeløb ved indførselen til Det forenede Kongerige.

Ifølge artikel 2a i forordning nr. 974/71 (som erstattet af artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 1112/73) kan der oprettes overenskomst mellem medlemsstaterne, således at de monetære udligningsbeløb i sådanne tilfælde for begge staters vedkommende udbetales af den udførende medlemsstat. I hele den rele-

vante periode har der været en sådan overenskomst mellem Nederlandene og Det forenede Kongerige.

Artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1380/75 bestemmer, at hvor der foreligger en sådan overenskomst, er den udførende medlemsstats betaling af det monetære udligningsbeløb, som skal ydes af den indførende medlemsstat, »betinget af, at der føres bevis for afslutningen af toldbehandlingen ved indførsel« og at beviset »tilvejebringes ved fremlæggelse af det kontroleksemplar, som er omtalt i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 2315/69«, udfyldt med visse særlige angivelser. Særligt skal det kompetente toldsted i bestemmelsesmedlemsstaten have udfyldt rubrikken »kontrol med anvendelse og/eller bestemmelse« og have tilføjet angivelsen »Monetært udligningsbeløb gældende den (datoen for overgang til frit forbrug), ikke ydet i (den indførende medlemsstat)«.

Denne angivelse afviste det britiske toldvæsen at tilføje for de af sagen omfattede varepartier. De indstævnte anså sig følgelig for forpligtede til at afvise at yde britisk monetært udligningsbeløb for varepartierne, selv om de havde ydet nederlandske udligningsbeløb for partiernes udførsel.

Imidlertid anmodede de indstævnte det nederlandske landbrugs- og fiskeriministerium om at rådføre sig med Kommissionen angående den korrekte tarifering af Hentex-produkterne. Som svar udtalte Kommissionen som sin opfattelse, at under hensyntagen til deres sammensætning måtte produkterne henføres under position 21.07 G I (a) 1. Under den mundtlige forhandling oplyste Kommissionen, at selv om dens opfattelse ikke medfører nogen retlig forpligtelse, så var den imidlertid støttet af et tvangsmiddel derved, at Kommissionen, såfremt de nederlandske myndigheder ydede monetære udligningsbeløb i strid med Kommissionens opfattelse, ville modsætte sig ethvert krav fra Nederlandene om refusion af disse beløb fra EUGFL.

Den 9. marts 1978 appellerede Henningsen de indstævntes afslag på ydelse af britiske monetære udligningsbeløb til den forelæggende ret. Som følge af nogle af de for retten fremførte argumenter, har den ved dom af 9. juni 1978 forelagt Domstolen to spørgsmål.

Det første spørgsmål går i korthed ud på, om et produkt sammensat af 52 % pulver af hele hønseæg, 25 % soyamel, 22 % glucosesirup og 1 % salt og lecitin skal henføres under position 04.05 B I eller position 21.07 G I (a) 1 i den fælles toldtarif.

Den forelæggende ret anfører udtrykkeligt i sin dom, at såfremt svaret på spørgsmålet er, at position 21.07 er den korrekte, bliver det andet spørgsmål irrelevant. Dette spørgsmål — også her gengiver jeg kun essensen — lyder på, om mangelen af et kontroleksemplar, udfyldt af Det forenede Kongeriges myndighed til opfyldelse af kravene i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75, udelukkede de indstævnte fra at yde britiske monetære udligningsbeløb, hvis produktet skulle henhøre under position 04.05 B I.

Efter min opfattelse er der ingen tvivl om, at et produkt med en sammensætning som angivet i den forelæggende rets første spørgsmål, ikke henhører under position 04.05 B I, men under position 21.07 i den fælles toldtarif. Ordlyden af position 04.05 B I passer ikke til et

sådant produkt. Derimod er det omfattet af ordlyden af position 21.07 G I (a) 1.

Det resultat, jeg således når til alene på basis af ordlyden af de to positioner, støttes af de forklarende bemærkninger til TSR-nomenklaturen og de forklarende bemærkninger til den fælles toldtarif — så langt ordlyden af disse rækker. De forklarende bemærkninger — især de sidstnævnte — viser, at det ikke har været meningen, at position 04.05 skulle omfatte ethvert produkt fremstillet på basis af æg, ikke engang alle produkter — uanset ingredienser i øvrigt — med hovedbestanddel af æg. I det omfang position 04.05 overhovedet omfatter et blandet produkt, er der tale om produkter, hvor æggeblommer eller hele æg er tilsat enten sødemiddel eller en ringe mængde salt eller konserveringsmiddel. Det er givetvis ikke meningen, at position 04.05 skal omfatte et produkt, der for 25 %'s vedkommende består af soyamel.

Henningsen har forsøgt at nå et andet resultat ved at påberåbe sig de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif, især punkterne 2 b), 3 a) og 3 b).

Disse regler finder imidlertid ifølge punkt 1 kun anvendelse »for så vidt det ikke strider mod« positionsteksterne i nomenklaturen. Punkt 2 b), der omfatter blandede produkter, finder efter min mening derfor kun anvendelse, når nomenklaturen ikke indeholder en position, der udtrykkeligt omfatter den pågældende blanding. Denne betingelse er ikke opfyldt i den foreliggende sag, da position 21.07 omfatter blandingen.

Punkterne 3 a) og 3 b) er undergivet ikke alene det generelle forbehold i punkt 1, men også punkt 3's eget forbehold, hvorefter de kun gælder »I de tilfælde, hvor henførsel under to eller flere positioner kan komme på tale«. Dette er ikke tilfældet her, idet Hentex-produkterne kun kan henføres under position 21.07.

Med sin sædvanlige (påskønnelsesværdige) grundighed har Kommissionen anført, at produkterne eventuelt skal henføres under position 23.07, der omfatter»Foderstoffer med tilsætning af melasse eller sukker« og »andet tilberedt dyrefoder«. Der er imidlertid intet i sagens akter, specielt ikke i forelæggelsesdommen, der tyder på, at Hentex-produkterne skal anvendes til foderstoffer. Henningsen's advokat oplyste ved den mundtlige forhandling, at produktet »anvendes til mange forskellige formål inden for fødevaresektoren«. Efter min mening kan vi derfor her med fuld ret se bort fra position 23.07.

Sammenfattende foreslår jeg derfor, at Domstolen besvarer den forelæggende rets første spørgsmål med, at et produkt, med indhold som anført i spørgsmålet, skal henføres under position 21.07 i den fælles toldtarif og ikke under position 04.05.

I denne situation er det ufornødent at besvare det andet spørgsmål, hvorfor jeg ikke vil optage Domstolens tid med at drøfte det. Blot vil jeg anføre, at det har gjort indtryk, når Kommissionen sammenfatter sin argumentation til, at artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75 skal udlægges nøjagtigt efter sin ordlyd. Hvis dette er rigtigt følger heraf, at Henningsen i denne sag, såfremt det engelske toldvæsens afgørelse havde været forkert, skulle have søgt oprejsning for domstolene i Det forenede Kongerige og ikke i Nederlandene.